

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠTSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE DAMIÁNA

To, co bych vnímal trochu jako „testament“, je povzbudit se na cestě ke svatosti.

NOVÍ KŘESŤANĚ V TŘEŠTI

O velikonoční vigílii byli v Třešti pokřtěni tři dospělí lidé.

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Damián Jiří Škoda
Květa Zažímalová
Ludmila Koukalová

další autoři příspěvků

Jan Zach (Jan)

autoři fotografií

titulní strana - Olga Budko on Unsplash
Jiří Staněk - str. 3, 7
David Zažímal - str. 7
Vojtěch Kalčík - str. 7, 10

jazyková korektura

Květa Zažímalová

typografická úprava

David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farností. Neprodejně.
Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem zveřej-
něných příspěvků. Anonymní
příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3	Slovo otce Damiána
4	Rozhovor s ...
6	Con Dio, padre Damiano, un Arrivederci!
8	Poděkování o. Damiánovi
8	Profesní životopis nového duchovního správce
8 Příprava na první svaté přijímání v netradičním roce
10	Noví křesťané v Třešti
11	Jednoduchá je cesta ke svatosti
12	Ze života farnosti
13	Jan Sokol
14	Akvárium
15	V Centru
16	Jak pomoci farnosti v době pandemie?

Uzávěrka příštího čísla bude 5. září 2021!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

Příspěť na Věžník lze nově také na účet,
který byl pro Věžník vytvořen.
K platbě lze použít tento QR kód.
Číslo účtu je: 1593528066/3030

SLOVO OTCE DAMIÁNA

Milí farníci,

dnes píši poslední úvodník. Už na těchto stránkách bych chtěl poděkovat Bohu, že jsem mohl ve farnostech Třešť, Růžená a Kostelec v těchto třech letech sloužit jako kněz. Byly to krásné roky, ale také v něčem neobvyklé. Chci poděkovat všem, kteří mi nějak v této službě pomáhali, a to na různých místech. Jsem vám všem opravdu vděčný! Také bych chtěl poprosit o odpuštění, kde mě scházela pravá láska.

To, co bych vnímal trochu jako „testament“, je povzbudit se na cestě ke svatosti. Určitě o tom velmi pěkně hovoří ve své katechezi P. Vojtěch Antonín Jeniš, můj velký duchovní učitel.

V katechezi hovoří o určité „jednoduchosti“ na cestě ke svatosti. Již dlouhodobě vnímám jako důležité pilíře k následování a vrůstání v Krista tři věci: **modlitbu, svátost eucharistie a svátost smíření.** „*Kdo se modlí, ten se téměř jistě spasí.*“ (sv. Alfons z Liguory) Společná modlitba

v rodině. Tak má šanci dnes rodina růst a vytrvat na společné cestě. Vrchol života církve je Eucharistie – živý Ježíš, který se nám dává ve svém Božství i lidství, jako Svátost Lásky, jako duchovní pokrm na naší pouti do věčnosti. Nedělní účast na mši svaté a pokud člověk může, tak i ve všední den. A důležitá dispozice pro časté, dobré a plodné přijímání Krista v Eucharistii je pravidelná svátost smíření. Sám Ježíš skrze sv. Markétu Alacoque vede křesťany, aby chodili každý měsíc, na první pátek nebo v jeho blízkosti, ke svátosti smíření. Vykonat si devět prvních pátků po sobě jdoucích jako velký Ježíšův příslib pro spásu duše, která nezemře nezaopatřena svatými svátostmi.

Přeji nám všem, abychom ve svatosti rostli, tedy rostli v lásce k Bohu a k bližním. Měli bychom živou víru, která se projevuje konkrétní láskou a opravdovou křesťanskou nadějí, že se s pomocí Boží jednou potkáme v nebi. To přeji vám i sobě.

váš otec Damián

Při příležitosti svého odchodu už otec Damián řekl mnohé a podstatné v červnovém Našem městě. Tento rozhovor je tedy spíš rozšířením, doplněním toho, co ještě řečeno nebylo.

Co se Vám po čase asi vybaví, když se řekne Třešť?

Nevím přesně, ale asi město betlému a betlé mářů. Rodiště biskupa Františka Radkovského. Krásná příroda kolem fary a v okolí. Poměrně dobrá farnost, která má dobrý potenciál. Mnohá krásná setkání, jak kolem oltáře v kostele, tak také mimo něj...

Zážitků všeho druhu tu bylo určitě mnoho. Nějaký, co zde stojí za zmínku?

Těch zážitků je určitě mnoho. Asi velmi krásným a pro mě povzbudivým zážitkem byla oslava 50. výročí kněžství biskupa Františka.

Můžete nám prosím své nové působíště trochu víc přiblížit?

Poutní dům Velehrad je nedaleko Vatikánu, asi tak 10 minut pěšky. Je to poutní dům, který má kapacitu asi 80 lůžek. Kardinál Beran chtěl, aby čeští poutníci měli zázemí, když přijedou do Říma, a měli český dům, kde by mohli spočinout při své pouti na svatá místa, kterých je v Římě velmi mnoho. Ale neslouží to pouze pro poutníky, ale také pro turisty, a to nejen z českých zemí, ale i ze Slovenska. A pro další, kteří mají zájem.

Z Vašich dřívějších pobytů v Římě je to pro Vás důvěrně známé místo, nebo ani ne?

Poutní dům Velehrad znám poměrně dobře. Poslední roky, když jsem jezdil na studium doktorátu, tak jsem zde také pobýval. Ale Velehrad jsem již znal z doby, kdy jsem v Římě studoval a bydlel. Občas jsem tak zašel navštívit kněze a přátele.

V čem tam bude spočívat Vaše práce?

Co všechno budu mít přesně na starosti, to se dozvím až po mém příjezdu do Říma. Ale předběžně vím, že mám být představeným domu, něco jako ředitel. Hlavní náplň bude duchovní. Sloužit denně mši svatou. Být k dispozici ke svátosti smíření a k duchovním rozhovorům pro ty, kdo o to budou mít zájem. Koordinovat chod domu. Někdy také „sedět“ na vrátnici a vítat hosty, popřípadě některé poutníky provádět po svatých místech a sloužit s nimi na těchto místech mše svaté. A velkou součástí mých „povinností“, jak pevně doufám, bude studium doktorátu.

Váš smysl pro různé budování a vylepšování nešlo přehlédnout. Čeká Vás něco v tom smyslu i na Velehradě, nebo tam je vše hotovo?

To budování mám asi po tatínkovi. Na Velehradě by mělo být všechno nově opravené. Nevím přesně, zda tam ještě něco zbývá dokončit, ale pokud ano, tak to zřejmě budou pouze drobnosti.

Zaznamenala jsem nejasnost, co že je v Římě ten Velehrad a co je Nepomucenum?

O Velehradě už jsem něco řekl. Tak ještě něco k Nepomucenu. Nepomucenum je česká kolej v Římě, která byla postavena a je určena pro studenty, jak seminaristy, tak kněze převážně z České republiky, kteří studují v Římě.

Když budete v tom Římě, je šance na nějaká setkání s papežem?

Poměrně malá. Spíše se zúčastnit nějaké veřejné audiece nebo Anděl Páně v neděli na náměstí svatého Petra.

Je něco k sdělení ohledně Vašeho studia? Zajímavé poznatky (srozumitelné pro nás laiky), setkání, plány, překvapení?...

Téma mé doktorské práce je podle mě velmi krásné, duchovní, zajímavé a aktuální. Duchovní přijímání u sv. Tomáše Akvinského, sv. Augustina, sv. Alberta Velikého a jiných velkých učitelů církve, ale také jak o tomto tématu hovoří Učitelství úřad Církve ve svých dokumentech nebo na koncilech, ale také jak o něm hovoří někteří současní teologové...

V současné době v mnoha případech toto téma není úplně správně pochopeno, také se ohledně tohoto tématu říkají různé nepřesnosti a řekl bych i omyly či „bludy“. Toto téma také není v dějinách církve komplexně zpracováno.

Tak to je výzva, na kterou se těším. Můj profesor již roky touží, abych to mohl dokončit, aby se mnohé věci mohly více objasnit, a ten, kdo bude chtít „číst a vidět“ ze současných teologů, do tohoto tématu může „více nahlédnout“ i skrze tuto doktorskou práci.

Více o tématu duchovního přijímání se můžete dočíst na stránkách předminulého časopisu Milujte se. Tam stručně o tématu píšu.

Chápu dobře, že teď odjedete na rok dva dokončit studium a pak se zas vrátíte do diecéze?

Tak by to asi mělo být. Ale člověk někdy míní a Pán Bůh mění. Uvidím, co bude chtít otec biskup. Necháám to na něm.

Když odjízďte především kvůli studiu, je tedy reálná možnost, že byste se vrátili zpět k nám do Třeště?

Přímo na tuto otázku jsem se ptal otce biskupa Pavla Konzubla a jeho odpověď zněla: „Ani Pán Bůh neví, co bude za dva roky.“ Pán Bůh to samozřejmě ví, protože v něm není čas, ale my postupně pronikáme do toho, co je jeho vůle a kde nás chce Pán Bůh mít. Ale kdybych se vrátil, nebylo by to asi běžné.

Nakonec otázka, která mnohé zajímá, ale bojí se na ni zeptat. Začínáte se ladit do vatikánských barev, včetně nového auta. Kde jste na něj vzal? :-)

Když jsem se stal kaplanem v Měříně, tak jsem si musel „na rychlo“ koupit auto, na které jsem v té době neměl žádné peníze a musel jsem si tedy na ně půjčit. Tak jsem si pořídil starší auto, dovoz z Itálie. Toyota Auris, kterou jsem měl, přestože vy-

padala poměrně dobře, tak měla již 15 let. Kdybych nešel do Říma, tak bych u tohoto auta ještě nějaký rok vydržel. Ale na ty delší trasy už začínalo mít „stařecké“ potíže...

Uvažoval jsem a modlil se, zda to řešit už teď, nebo kdyby nastaly vážnější potíže, tak to řešit až v Římě. Nakonec zvítězil, abych si pořídil trochu novější auto již teď. Napřed jsem uvažoval o novější Toyotě Auris (to auto se mně líbilo) a měl jsem už něco vybrané, nakonec to nevyšlo. Potom jsem velmi vážně uvažoval o Škodě Oktavia. Přece jenom Škoda patří ke Škodě. Také jsem měl již něco vybrané.

Ale jednou jsem navštívil svého zpovědníka a říkal jsem mu o tom (až po zpovědi). Věděl jsem, že má známého v autobazaru v Křižanově a že byl s autem, které mu doporučil a sehnal majitel autobazaru, spokojen. Tak jsme mu zavolali a on mně druhý den poslal nabídku auta, které jsem koupil. Napřed jsem trochu váhal. Aby to někoho „neprovokovalo“. Ale zpovědník mně řekl, že pokud to nekoupím já, tak to koupí on. Moc se mu také líbilo... Poradil jsem se ještě s jedním knězem a také on mně ho doporučil. A to rozhodlo.

Auto stálo něco málo přes 300 tisíc. Je 5 roků staré (zase dovoz z Itálie, snad to není zatíženost) a má najeto přes 200 tisíc kilometrů. Prodal jsem své „staré“ auto a půjčil si 200 tisíc od České spořitelny. Něco málo jsem měl na účtu.

Bílé bych si asi sám nevybral, ale nakonec se mně barva velmi líbí.

Děkuji za rozhovor a především za obětavou službu v našich farnostech. Přeji Vám hodně sil a Božího požehnání do všech úkolů, které jsou před Vámi.

Nezapomeňte, prosím, na Třešť v modlitbě a budeme se těšit na nějaká další setkání, ať už na stránkách Věžníku, nebo třeba v Římě... :-)

Ludmila Koukalová

CON DIO, PADRE DAMIANO, UN ARRIVEDERCI!

V roce 1928 natočil fenomenální ruský režisér Sergej Ejzenštejn film Deset dní, které otřásly světem. Inspiroval se stejnojmennou knihou amerického novináře, básníka a komunistického aktivisty Johna Reeda, který proslul knižní reportáží o komunistickém převratu v Rusku, a je jedním ze tří Američanů pohřbených u kremelské zdi. Od 1. března 2020 do dnešních dnů je to cca 470 dní, co se někde v Číně utrhlo z řetězu koronaviru a několikrát se prohnal světem. Otřásly tyto dny naší farnosti? Kdo nás v těch dnech, mimo jiné, formoval a jací bychom teď mohli či měli být?

Každý z nás má svou představu, jak vypadá ta správná OSOBNOST, kterak má mluvit, jednat a jaké názory hlásat. Na universálním obraze se ale nikdy neshodneme. Před necelými třemi roky přišel do farnosti otec Damián. Poprvé jsme se s ním setkali v kostele sv. Kateřiny, kdy po mši svatě převěsil obraz Božího milosrdenství z oblouku presbytáře na boční stěnu za XIV. zastavení křížové cesty. Prý to tak lépe vypadá. Takže bude to esté. Nový pan farář byl oproti otci Tomášovi viditelně baroknější, a to nejen zladenými ornáty, kultivovaným zpěvem a důstojností při bohoslužbě, ale i tělesnými proporcemi. Tak ale jo, půjde to s ním. Jenže poznat člověka, to nelze jen pohledem z lavice směrem k oltáři, kde dotyčný slouží missu a třeba káže. Musíte s ním mluvit tak říkajíc civilně. Tenhle má ve zvyku občas člověka při nějakém šprýmu lehce štouchnout do paže. Je to takový spiklenecký grif naznačující, že jste s ním na jedné lodi a užíváte si to. I když nevíme, jestli ten štouch se týká i žen. Mít dar humoru, to je i pro kněze dar z nebes, a otci Damiánovi se ho dostalo. A tak se postupně děly různé věci. Pamětníci se opět dočkali prvních mariánských sobot, i když nutno přiznat, že po pracovním týdnu je sobotní pozdní vstávání obzvláště lákavé. Adorace s knězem a to vždy v bohoslužebném rouše. Mít věci uklizené na svém místě a pevný řád, to otci Damiánovi nejspíše svědčí. Pak i ta barokní symetrie

- třeba nové poličky na knihy či kasičky v kostele sv. Kateřiny. Trochu tu symetrii možná kazí neupořádaně uložené nové podsedáky v lavicích, je to ale mnohem lepší, než předchozí lidová tvořivost.

Co by otec Damián dělal, pokud by nebyl knězem či hudebníkem, těžko říci, ale v areálu farnosti ho bylo možno potkat i jako zručného řemeslníka. Všichni jistě máme rádi ty okamžiky, kdy se posedí venku u ohně, a koukáte, jak dětem do ohně padají špekáčky a vy při tom klidně popijíte pivo, protože zas tak o nějakou tragédii nejde. Také jsme s ním a spolu s jinými takto seděli.

Jinak ta dostavba kaplanky je opravdu skvělá věc a jistě začne sloužit třeba i farní turistice. Ještě blahé paměti paní Vokřínková nerada slyšela termín farní konírna. A tak se objevilo náhradní označení farní jízdárna. Teprve ale až nyní za otce Damiána se ono poeticky nadnesené stalo skutkem. Možná může někomu chybět ten spiritus loci se sálajícími kamny a studenými kamenými žlaby, ale to místo již nyní zve společenství všeho druhu. Každý z nás, kdo někdy něco stavěl a buďoval, ví, že to chce kus vytrvalosti a buldočí zarputilosti. Myslíte si, že by bez ní otec Damián mohl dokončit třeba tu rekonstrukci fary v Kostelci, opravu plotu a ohradní zdi fary v Třešti či obnovit vybavení sakristie v dolním kostele? Jistě, Boží pomoc musí být, ale také se musí člověk přičinit. No, a pak přišel ten covid se všemi svými lockdowny. Něco, co z nás nikdo nikdy nezažil. Otec Damián, jednou při debatě co dál, řekl, že cítí potřebu nastolit větší úctu ke Svátosti oltářní. Přišla nabídka jednak každodenních adorací a zpovědí, ale i přidaných mší ve snaze umožnit účast na nich všem farníkům a současně dostat vládním nařízením. To vše v době, kdy řada kostelů a far i v našem blízkém okolí stáhla roletu s nápisem zavřeno. Platí stále, že kde je vůle a láska, tam se cesta najde. V Třešti to šlo, lépe řečeno nabídek byla přehršel, ale jak jsme je konzumovali, tak to je již otázka na každého z nás. To interne-

tové Boží setkávání má také něco do sebe, člověk se rozhlédne a může si vyzobávat ty skvělé spíky a sympatáky z celé republiky. Pak je ale riziko, jak uvádí Mons. Aleš Opatrný v Katol. týdeníku 23/2021, že se vrátíte do domácího suchopáru, kde kněz při mši plácá a ještě je na lidi nepřívětivý. Tak toho jsme byli u nás v Třešti ušetřeni. Kdyby se volila osobnost covidové epidemie farnosti, tak je to pro nás jednoznačně náš pan farář.

Otče Damiáne, díky za nasazení v péči o náš duchovní život, díky za osobní příklad víry, díky za stavební a rekonstrukční aktivity ve všech spravovaných farnostech, díky za statečnost a kre-

ativní myšlení v době koronavirové tísně, díky za tvrdohlavost při prosazování Vašich vizí, díky za úsměv a radostnost žití, díky za to, že jste osobností a svůj. Díky nakonec i za to, že odcházíte, protože to je jediná a nelehká cesta, jak dosáhnout patřičného vzdělání, vždyť kněží mají být nejen zbožní, ale i vzdělaní. Bůh at Vás provází.

Con Dio, padre Damiano,
un Arrivederci!

Jarmila a Tomáš Snížkovi

PODĚKOVÁNÍ O. DAMIÁNOVI

Když jsem se před třemi roky dozvěděla, že k nám do farnosti nastoupí o. Damián, pro mě tenkrát neznámé jméno, moje sestra mi řekla: „*To Vám přeji, je to velmi pokorný člověk.*“

A musím uznat, že měla pravdu. Rádi jsme naslouchali jeho promluvám a snažili se aspoň trochu žít podle jeho vzoru a dobře míněných rad. Na společných setkáních jsme netrpělivě očekávali, zda nepřijde s novou vtipnou historkou o policajtech, jako řidič jich má opravdu hodně. A dost jsme se spolu nasmáli. Naslouchal nám a dokázal s námi hovořit jako se sobě rovnými. Vždy usměvavý a plný energie, i když byl unavený z povinností, kterých měl občas víc, než svých sil. Tak, jak nás učí, vše světuje Bohu. Zvláště si ceníme, že v době pandemie neustále sloužil mše sv. a ochotně a kdykoliv se nám věnoval.

Otče Damiáne, děkujeme Vám za všechno. Na shledanou v Římě!

Ladislav a Marie Štrejbarovi

PROFESNÍ ŽIVOTOPIS NOVÉHO DUCHOVNÍHO SPRÁVCE

PhDr. ThDr. Hynek Šmerda, Th.D. absolvoval teologická studia na Cyrilometodějské fakultě v Olomouci a na papežské Lateránské univerzitě v Římě. Roku 2010 obhájil rigorózní práci na téma křesťanské charity ve studijním oboru sociální práce na Katolické univerzitě v Ružomberku a roku 2011 obhájil disertační práci František Sušil (1804-1868) na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

Nyní působí jako ředitel náboženského centra Velehrad v Římě.

P. Hynek Šmerda

PŘÍPRAVA NA PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ V NETRADIČNÍM ROCE

Jak zvládly děti, které letos přistoupí k prvnímu svatému přijímání, přípravu v netradičním školním roce? Těší se na tento slavnostní den? Položila jsem některým z nich tři otázky. A odpovědi si můžete přečíst.

1) V letošním školním roce ve škole příliš neprobíhala výuka náboženství. Jak a s kým ses na první svaté přijímání připravoval/a?

Markétka Bambulová:

Nejvíce mi pomáhala maminka a pan farář. Probírali jsme učivo z knížky Ježíš je s námi.

Amálka Kaňkovská:

Připravovala jsem se s maminkou podle učebnice a pracovního sešitu, které jsem dostala od pana faráře.

Štěpán Staněk:

Když jsem chodil ještě do školy, tak jsem se prvně připravoval v náboženství s panem farářem asi tak 4 lekce. Ale potom jsem už zůstal doma na online výuce a po měsíci nám pan farář nařídil (doporučil) pokračovat samostudiem za pomoci rodičů. Protože nikdo nevěděl, jak dlouho ještě zůstaneme doma. Na první svaté přijímání jsem se připravoval každý týden s maminkou – probírali jsme učebnici náboženství a doplňovali pracovní sešit lekci po lekci, učil jsem se z paměti desatero, svátosti... atd.

Maruška Dolská:

Připravovala jsem se s maminkou.

Adam Brychta:

S mamkou. Četli jsme v učebnici, povídali si, dělali úkoly v pracovním sešitě, modlili se.

2) Co se Ti jako první vybaví, když se řekne první svaté přijímání?

Markétka Bambulová:

Hned se mi vybaví, jak jdu v bílých šatech v průvodu a se mnou ostatní děti.

Amálka Kaňkovská:

Poprvé budu moci jít ke svátosti smíření a potom budu moci přijmout svaté přijímání.

Štěpán Staněk:

Já nevím, asi hostie, koláčky, svička, slavnostní obléčení.

Maruška Dolská:

Že předtím půjdu ke zpovědi.

Adam Brychta:

Že budu přijímat hostie.

3) Těšíš se na první svaté přijímání?

Markétka Bambulová:

Určitě, už se nemůžu dočkat.

Amálka Kaňkovská:

Těším se moc, na všechno, co se bude dít a už se nemůžu dočkat. Bude fajn, že na slavnost přijede babička s dědou, kmotry a bratrance. Jsem ráda, že už budu potom moci chodit ke svatému přijímání s rodiči a sourozenci pravidelně. Také jsem trochu nervózní, jak to všechno proběhne.

Štěpán Staněk:

Docela i jo, ale bojím se zpovědi.

Maruška Dolská:

Ano, protože se těším, až budu v kostele a přijmu Pána Ježíše.

Adam Brychta:

Ano.

- KZ -

Adam

Otázky dětem před provedením svatých přijímání:

1) V kterém říčním móce ve škole přijít neprobíhala výuka náboženství. Jak a s kým ses na první svaté přijímání připravoval/a?

2) Co se Ti jako první vybaví, když se řekne první svaté přijímání?

3) Těšíš se na první svaté přijímání?

1. s mamkou, čili jsme se učebnicí povídali, dělali ukolky a P. modlili se

2. že budu přijímat hostie

3. ano

NOVÍ KŘESŤANÉ V TŘEŠTI

O velikonoční vigílii byli v Třešti pokřtěni tři dospělí lidé. Poprosila jsem je, zda by nám na stránkách Věžníku o sobě něco řekli a všem jsem položila stejné otázky:

1/ Pro většinu z nás jste „nové tváře“. Můžete se prosím trochu představit?

2/ Jak jste dřív vnímali církev, Boha?

3/ Jaká byla vaše cesta k Bohu? Jak to začalo?

4/ Můžete nám říct něco o přípravě na křest?

5/ Co je pro vás na křesťanství nejvíc oslovující, něco best of?

1/ Mé jméno je Veronika Čápková. Jsem vdaná, máme dvě děti, Kristýnku - devět let a Matěje - šest let. Koničků moc nemám, ale ráda čtu.

2/ Církev jsem dřívě vůbec nevnímala. Nepřišla jsem s církví nikdy dřív do styku.

3/ Moje cesta k Bohu byla taková, že jsem si hrála s duchovněm a nevěděla pak cestu ven. Byly mi doporučeny modlitby. A tím jsem se dostala k panu faráři a ke křtu.

4/ Na křest jsem se připravovala. Chodila jsem na faru na setkání s ostatními, kteří se chtěli nechat pokřtít.

5/ Na křesťanství mě oslovila církev celá.

1/ Jmenuji se Kristýna Jurtinusová. Odmalička bydlím s babičkou v Třešti. Momentálně si hledám práci, jelikož jsem se poslední tři roky starala o mou prababičku. Miluji procházky v přírodě, setkávání s kamarády. Mám doma hodně domácích mazlíčků - 3 africké šneky, 2 andulky a jednoho křečka.

3/ Když jsem byla malá, tak mi prababička hodně o Bohu vyprávěla, ale jako malá jsem to moc nechápala. O Boha (církev) jsem se začala zajímat v roce 2015, kdy se moje nejlepší kamarádka nechala pokřtít. Nechápala jsem, proč lidé chodí do kostela a uctívají „nějakého boha“. Jednou mi nejlepší kamarádka nabídla, jestli s ní nechci jít do kostela na mši svatou, tak jsem šla.

4/ Na křest jsme se připravovali cca půl roku. Setkání bylo vždy v neděli 1x za 14 dnů. Připravoval nás pan farář na faře.

Nejstručněji se vyjádřil Patrik Obrdlík. Na mše začal chodit se svou ženou a svou cestu ke křtu popsal jako vnitřní uvědomění. Dál to rozvádět nechťel.

Všem přeji hodně Božího požehnání a ať se v církvi vždy cítí dobře.

Ludmila Koukalová

JEDNODUCHÁ JE CESTA KE SVATOSTI

Když církevní otcové na II. vatikánském koncilu uvažovali o Panně Marii, vyjádřili mj.: „Maria, Matka Boží, svatostí předčí všechny tvory nebeské i pozemské.“

Cesta svatosti, po níž kráčela Panna Maria, může být i naší cestou. Její svatost je totiž nenápadná. Konala všechno to, co konaly ostatní tehdejší ženy: žije, roste, učí se jako všechny děti jejího věku, je ženou a matkou a plní všechny povinnosti s tím spojené. Přichází do chrámu k očišťování jako všechny ženy. Každý rok koná pouť do Jeruzaléma, jak to bylo předepsáno Židům. Jinak se zabývá svou skrovnou domácností. Ve všem tom není nic pozoruhodného. Evangelisté nenašli v životě Mariině ani žádný zázrak, ani mimořádný čin, ani význačnou událost, aby ji zaznamenali. Ale všimněme si jí, jak v Káně Galilejské upozorňuje Ježíše: „Nemají vína.“ Ježíš jako by Matku zdánlivě odmítl: „Co mi to říkáš, ženo?“ Maria ustupuje do pozadí, ale říká učedníkům: „Co vám řekne, učíte.“ A právě tím, že se jako by ztratila, bylo všechno zachráněno, a tak urychlila první zázrak Ježíšův. V jejím chování nic neprozrazovalo její vznešenou důstojnost. Teprve po příchodu Ducha svatého se otevřely oči apoštolů a jejich blízkých a nyní věnovali dětinou úctu a lásku Matce Ježíšově.

Ježíš chtěl, aby život Panny Marie byl prostý a skrytý, poněvadž se měl stát vzorem života našeho. Svou Matku neušetřil ani křížů ani bolestí a utrpení srdce, abychom ve svých strastech, utrpeních a nesnázích spojených s naším pozemským životem měli vzor dokonalé oddanosti.

Slovo, které pronesla ve chvíli největší radosti, bude opakovat často i ve svých strašných úzkostech: „Staň se podle slova tvého!“ (Lk 1, 38)

Těchto několik slov obsahuje celé tajemství její svatosti – je to úplná oddanost a nejsilnější láska k Bohu.

Nejsvětější Panna je vzorem života oddaného Bohu. Oddat se Bohu celým srdcem a zapomenout na sebe, konat jeho vůli a světit se jeho prozřetelností bylo tajemstvím svatosti všech spravedlivých. Všichni svatí Starého i Nového zákona prošli touto cestou, která jediná vede ke svatosti. Co mimořádného, skvělého, zázračného bylo v životě některých, nebylo podstatnou složkou jejich dokonalosti. Byla to jen ozdoba a někdy dokonce i nebezpečná.

Myslíme si, že se svatí vyznamenali znamenitými službami Církvi, skvělými ctnostmi nebo hrdinskými skutky. Ale často právě opak je pravdou: vedli jen obyčejný život, konali jen obyčejné skutky, nekonalí ani dlouhé modlitby, ani se netryznili. Právě takový prostý a nenápadný život, který je však zcela zasvěcen lásce k Bohu, to je život s Ježíšem, jaký vedla i Panna Maria, královna svatých – je to napodobování prostého a skrytého života Ježíšova v Nazaretě. A v tom je právě hrdinství všedního dne.

Právě na neobyčejnějších skutcích všedního života můžeme vyrůst do veliké svatosti; musíme je ovšem konat s velikou láskou a vírou. Žít stále přítomný okamžik, neřít se moc zpátky ani moc dopředu, protože minulost by nás mohla tížit a budoucnost nás třeba neplánovitě překvapí. Žít přítomností, tj. v dané chvíli konat to, co konat máme, a vidět právě v tom Boží vůli.

Velikým zákonem celého duchovního života je zapomínání na sebe – ztrácení sebe. Kdo chce přijít ke mně, praví Ježíš, ať se zřekne sebe sama; tužby, záliby, shon po osobních uspokojeních, vše, co u druhých tvoří bohatství a odůvodňuje jejich hrdost, toho všeho se zřít a postavit se do služeb Božích. Duše, která zapomněla na

sebe, přebývá v hlubinách Božích. Její život je i přes svoji prostotu plný divů, ale to uniká pohledu všedních lidí. Prostota vylučuje již svou povahou rozumování. Duše oddaná Bohu neuvažuje sama o sobě, nezabývá se svým vlastním „já“. Nemyslí na svoje dobré skutky, na čistotu svého života, na zásluhu, které bez ustání hromadí. Nevypytává se, co si o ní myslí druzí. Nestará se, aby zaměštnávala své okolí svou osobou, svými skutky, ba ani ne svými chybami a nedostatky. Prostota a nezištnost takové duše budí často úžas v tomto světě, kde je samá přetvářka a samé sobectví. Duše, která dokonale zapoměla na sebe, koná všechny své práce úplně prostě. Je vedena jediné dobrým úmyslem bez sobeckých ohledů. Je vždycky spojena s Bohem, ať na ni dopustí cokoliv.

Veliké nebezpečí, které duchovní cestě hrozí, je všednost, spokojenost se sebou. Drželi jsme se dobře třeba i několik roků, horlivost nás přešla a přichází únava, malátnost v duchovním životě; to vzniká z vlažnosti. Ať myšlenka na Pannu Marii pod křížem zabuší na dveře našich srdcí a stane se nám živým zdrojem povzbuzení a vzpruhu pro další kroky na cestě k Ježíši.

Panno Maria! Nauč nás prostotě! Učiň, ať se staneme žáky ve tvé škole: milovat Ježíše, činit jeho vůli, všechno přijímat z jeho ruky – to bude i naším tajemstvím. Vezmi na sebe naše starosti, pomáhej nám ve všech potřebách, zbav nás všech nesnází a promiň nám naše nevěrnosti. Naši jedinou úlohou bude tebe milovat, vyznávat ti tuto lásku a nechat se uchvacovat tvou něžností. Pros za nás u Ježíše a učiň, aby se z nás hříšníků stali svatí!

Má duše, nehledej svatost v dáli! Obkličuje tě ze všech stran. Všichni tvorové ti ji přinášejí, všechny události života jsou jí plny; vzduch, který dýcháš, je jí posycen. Otevři ústa a vdechuj svatost plnými plícemi. Věčnou Boží vůli ti oznamují každým okamžikem tvé denní povinnosti. Jinde není pro tebe ani svatosti ani štěstí. Přijmi ji radostně, otevři jí dokořán bránu svého srdce. V ní k tobě přichází vyslanec Boží. Jeho šat je nenápadný a chatrný v očích světa. Co na tom? Hlavní je, že to jde Boží posel, Syn Davidův, který přichází ve jménu Páně. **Všechny duše by do-**

spěly k mimořádné svatosti, kdyby se poddaly jeho vedení. Vidíme-li na zemi málo svatých, není vina na Bohu, ale na lidech. Zdá se, že máš jedinou starost, jak křížit Bohu činnost. Chceš pomoci božskému Dělníku, a jen mu překážíš. Ke všemu, co Bůh činí, máš výtky. A pak si naříkáš, že nepostupuješ dost rychle a zůstáváš stále na témže místě. Povedeš život s Ježíšem?

*autor: P. Vojtěch Antonín Jeniš
(II. Ročník Katechezí, Katecheze 31, 1993/94)
pro Věžník vybral otec Damián*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Křty

Třešť: Veronika Marie Čáповá
Patrik Obrdlík
Kristýna Anna Jurtinusová
Dominik Eliáš Nosek
Vojtěch Kodys
Veronika Jana Mitasová
Marie Lucie Marešová
Jakub Radim Jiří Červenka

Růžena: Lukáš Stanislav Pokorný
Marek František Kružík

Kostelec: Viktorie Marie Hinková

Svatby

Růžena: Jonáš Kuba a Barbora Vítková
Adam Máca a Monika Suránová

Pohřby

Třešť: Anděla Roháčková
Marie Vokřínková
Marie Štrejbarová
Marie Gregorová
Věra Zažimalová
Ladislav Svěrák
Libuše Horálková
Marie Kratochvílová
František Lysý

JAN SOKOL

V polovině února umřel profesor pan Jan Sokol, jeho smrt jistě souvisela s kovidovou pandemií. Bylo mi to líto, a protože jsem od dubna začal zase jezdit na pracovní cesty, poslouchal jsem v autě jeho přednášky. Měl velký dar říkat věci jednoduše. Protože neměl

správný původ, nemohl po škole jít studovat a vyučil se zlatníkem. Jako mnoho lidí ale své řemeslo opustil, protože by se s ním tehdy neužil. Našel si práci jako programátor, a protože téma neznal, musel se je naučit. Byl přemýšlivý a praktický. Protože ji k práci potřeboval, šel studovat matematiku, vystudoval ji, ale protože jeho dívka byla dcera filozofa Jana Patočky, dostal se do kontaktu s tzv. bytovými semináři. Protože znal francouzsky, překládal po večerech tajně filozofické knížky. O všem přemýšlel. Jednoduše, ale poctivě. Později se podílel na českém ekumenickém překladu Bible, Nového zákona z řečtiny a francouzštiny. Jako táta tří dětí podepsal Chartu 77 jako jeden z prvních, ale přiznával se, že se bál a že nechtěl dělat hrdinu. Když přišla revoluce, bylo mu třiapadesát. Vstoupil do politiky. Nabízel mu práci na univerzitě, ale musel vše řádně dodstudovat a habilitovat se, jako každý jiný student. Studoval filozofickou antropologii, dějiny náboženství. K víře si prošlapal cestu tak, aby mohl věřit celým srdcem, ale poctivě a ne slepě. Vyprávěl, že v šestnácti letech do kostela přestal chodit, protože mu víra nedávala smysl. Když se k víře vrátil, byla mu velikou oporou a smysl našel, ale nepřestával používat kritický rozum.

Byl krátce ministrem školství a kandidátem Koalice na prezidenta České republiky v roce 2003, Václav Klaus ho porazil těsně, hlasy komunistů. Slyšel jsem, že argumentovali tím, že není dost reprezentativní! Nikdy na něm nebylo vidět, že by mu sláva vlezla do hlavy, byl pořád

obyčejným, prostým, chytrým člověkem. Nikdy se nepovyšoval, přestože byl vzdělaný. Jeho dva synové jsou řemeslníci a on na to byl hrdý.

Zaujalo mě, že dokázal vykládat věci tak, že mu mohl rozumět skoro každý. Mluvil prostě a obyčejně. Říkal, že když se stal po roce 1989 politikem, uvědomil si, že vůbec nerozumí ekonomice. A tak ji začal studovat. A říkal, že si ekonomiku zamiloval a „zamiloval si peníze“ jako vynález, díky kterému se lidé před třemi tisíci lety přestali zabíjet, když zjistili, že je pohodlnější zaplatit – krásně provokoval, byl zemitý a věčný.

Vůbec nejvíc jsem na něm ale obdivoval to, že ačkoliv byl velmi starým pánem, kolem osmdesátky, stále neztratil nadhled a životní optimismus. Jako znalec lidských dějin a člověka dokázal mít veliké pochopení i pro současnost, pro výzvy, trápení a možnosti lidí. Vyzýval lidi na svých přednáškách, ať neodsuzují, ať se snaží věci pochopit. Nebyl naivní, neměl rád lži a prázdné fráze. Občas použil velmi jadrné slovo: co je lumpárna, blbost a co jsou kecy, ale stejně neztratil prostou vznešenost. Nadchla mě schopnost uvídnout v zapeklité přítomnosti všechno to dobré, co kolem nás je. A schopnost být za to věčný. Myslim, že to je projev Ducha svatého, když člověk dobro kolem sebe vidí a děkuje za něj.

Pokud byste měli chuť toho starého pána slyšet, jeho přednášky jsou přístupné na YouTube. Zadáte: Jan Sokol a dále třeba Člověk a vyběhnou vám hodiny přednášek, které měl na fakultě humanitních studií, kterou založil, nebo povídání pro různá společenství. Doporučuji zejména Člověk a náboženství, Člověk jako osoba, Etika, morálka, Bible ... hodiny a hodiny můžete poslouchat. Neuslyšíte žádné moc zbožné řeči, ale velice stravitelnou formou vyprávěný příběh o tom, kdo jsme my lidé, jak se vyvíjela morálka a náš svět. Možná vám to pomůže, lépe pochopíte sebe, lidi kolem a svět a budete se kolem sebe dívat vlídněji, vděčněji, moudřeji, jako pan profesor Jan Sokol.

Jan

AKVÁRIUM

K nejsilnějším vzpomínkám patří pohled na akvárium, které nám přinesl Ježíšek. Byly mi sotva tři roky, svítil stromeček a já hleděl v úžasu na rybky proplouvající nad oblázky. Zvláštní lesk a třpyt modrozeleného neonkového proužku ve mně vyvolával nezapomenutelné chvění, které si vybavím dodnes, když se na ty rybičky dívám. Dárek jsme dostali všichni, ale staral se o něj hlavně táta. Pamatuji si, že používal slova, která jsem nikdy neslyšel, jako microsorium, cryptocoriny, tetrazona, půdní filtr a kompresor a další, experimentoval s různými druhy hornin a kořenů na dně. Hubil parazity odvarem z kaštanů, kapal do akvária zvláštní vodičku, po které akvárium změnilo barvu do zelena, jindy rybám pomáhal hypermanganem a ten se taky nádherně rozpouštěl v rudých efektech. Naučil mě, že akvářko není jen tak, že se o ně člověk musí starat, ale zase ne moc, protože ideální je, když „běží samo“. Po letech jsem od manželky a dětí dostal akvárium já. Zařídil jsem je a prošel měsíci etap záběhu: bojoval jsem s řasami, nemocemi, přemnožením toho, či onoho, až jsem dospěl do stádia, že po letech opravdu už akvářko běží samo a já se na ně dívám. A užívám si zase radost a úžas, který jsem zažil jako dítě. A ještě jednu věc si pamatuji: táta někde sehnal jakýsi prospekt ze západního Německa, asi reklamu, nevím. Na obalu byla krásná místnost s cihlovou dlažbou, s hořícím krbem a s velikým zeleným akváriem. Před akváriem seděl v křesle na kožišině hezky oblečený mladý pán, měl novou košili a kalhoty, ale byl zcela bosý, což mi připadalo zvláštní, asi mu bylo dobře a teplo. Držel v ruce dýmku a knihu a spokojeně se usmíval na to nádherné zelené akvárium. Často si na ten obrázek vzpomenu. Takový nebeský pohled: Stvořitel se se zalíbením dívá na své dílo, které roste a bují a kypí životem. Občas je tomu třeba pomoci, když je vidět, že něco přerůstá, když to volá o pomoc. Ví, kdy nakrmit, rozumí svým rybám, ryby znají jeho, slyší jeho hlas... a tak dále. Takový dobrý Akvářkopastýř. Kdyby byly ryby jako my, mohly by volat a Akvarista by je vyslyšel. Myslím, že jsem si trochu takhle vlastně dlouho představoval svět.

Minule jsem Vám doporučoval knihu františkána Richarda Rohra: Božský tanec, Trojice a vaše proměna. Faktem je, že Richard Rohr udělal do mé akváriové teologie značné díry. Už nevěřím, že jsme v akváriu. Ani přeneseně ne. Není mezi námi stěna, která nám umožňuje přežít život a Bohu skýtá možnost z tepla s knihou a dýmku od krbu pokojně sledovat, jak si tu plaveme ve studené vodě.

Křesťanské učení o Trojici přece mluví o tom, že v Bohu žijeme, pohybujeme se a jsme (Sk17,28). Jsme v Bohu, jako ryby v moři, ne ryby v akváriu. Bůh Stvořitel nás vtahuje do svého života. Není za vodou. Není v suchu a teple, namočil se s námi. Vzal na sebe tělo, aby předvedl, že na vlastní kůži sdílí svět, který nám svěřil do rukou. Svět, o kterém řekl, že je dobrý.

A není to vlastně jedno? Ať si člověk představuje svět, jak chce, hlavně když žije, když si hraje a nezlobí, stejně jsou to všechno jen obrazy, nevíme, jak to je doopravdy.

Ale obrazy nám pomáhají chápat svět! Myslím, že není jedno, jestli se v hloubi duše cítíme jako ryby v akváriu, které posílají své prosby za skleněnou stěnu, nebo sdílíme-li s Pánem Bohem život. Jestli věříme, že on zažívá, jak se cítíme, co prožíváme. Vidí a slyší nás ne proto, že jeho očím z teplého obýváku nic neunikne, ale protože se dotýká našeho stolu, křesla, dýchá stejný vzduch a chodí v našich pantoflích. Jsme mu takhle moc blízci.

Já osobně prožívám, a proto o tom píšu, že když se moje akváriové vidění rozbilo, začínám pomalíčku vnímat svět jinak, zcela jinak se modlím. Svätý Jan od Kříže říkal, že Boha nelze poznávat, Boha lze pouze milovat, Richard Rohr říká, že Boha lze pouze milovat a užívat si ho.

No to jsou mi pěkné řeči, samé láska - láska a žádná povinnost, není-li Bůh přísný soudce, který si drží odstup, lidi se nebojí a zdivočí, no ne? Co po nás teda Bůh chce?

Richard Rohr používá básnické obrazy tance, nebo proudící řeky: Božský Tanec víří a řeka proudí, když lidé žijí ve vztazích se sebou,

s přírodou, se světem. Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh. (1. Janův 4,7-12). Bůh přebývá v našich vztazích. Richard Rohr píše: Bůh je absolutní vztahovost. Spásu bych prostě popsal jako připravenost, schopnost a ochotu zůstat ve vztahu. Když takoví budete, Duch bude pracovat. Proto se Ježíš na tomto světě objevil jako nahý a zranitelný, jako bezbranné dítě. Tohle je naprostý vztah! Nahá zranitelnost znamená, že Ti dovolím, abys mě ovlivnil; dovolím Ti mě změnit.

Jaká je alternativa?: „Nemůžeš mě změnit.“; „Ty mě nemůžeš nic naučit.“; „Už to vím!“ „Prosím tě, všechny odpovědi znám!“

Když ve svém životě nedáte žádnou moc druhým lidem, když je zablokujete, tak jste podle mě duchovně mrtví. A nejste daleko od zla. Nebude trvat dlouho, než začnete dělat zlé věci. Jistě, vy jim nebudete říkat zlo – na povrchu svého vědomí je ani nerozpoznáte jako zlé... Jak to kontrastuje s Ježíšovou cestou, která je pozváním k trojičnímu způsobu života, lásky a vztahů – na zemi jako u Boha.

My jsme v zásadě jako Trojice, žijeme v absolutní vztahovosti. Říkáme tomu láska... (R.Rohr, Božský tanec...)

Nevim, jestli se mi podařilo vám sdělit, čím jsem sebe i vás chtěl povzbudit: nejsme od Pána Boha odděleni stěnou, ani skleněnou, ani zlatou, ani stříbrnou, ani žádnou jinou. Máme to jednodušší: žijeme v Něm. Ale je to i složitější: narážíme na naši nechuť vcházet do vztahů s lidmi, protože ty nejsou nikdy ideální. Někdý by bylo jednodušší volat k Pánu Bohu přes sklo akvária, přes stříbrné a zlaté stěny s vírou, že nás vyslyší, než mluvit na lidi, které máme kolem sebe a lezou nám třeba na nervy. Myslím si, že ale není jiná cesta. Naštěstí v tom nejsme sami! Pán Bůh je s námi a dobře ví, do kterých vztahů se nám nechce a co nás v nich rozčiluje a bolí. A nenechá nás samotné. Pomáhá nám prolomit ledy na hladinách našich akvárií a našich ochranných bublinek.

Jan

V CENTRU

V brněnském Centru naděje a pomoci se věnujeme životním situacím, které se týkají těhotenství, mateřství a rodičovství. Významnou část naší práce představuje úspěšná pomoc párům, kterým se nedaří otěhotnět, a hledají přirozené cesty, bez technik umělého oplodnění. O osvětu v oblasti zodpovědného rodičovství se snažíme nejen mezi dospělými.

Vnímáme jako důležité také dospívajícím předávat pravdivé informace o lidské plodnosti, povzbuzení k sebeúctě a vytváření dobrých vztahů.

Kromě individuálních konzultací nabízíme též rozmanité kurzy. Osvědčený, oblíbený kurz mezi mladými dívkami ve věku 12-18 let je týdenní prázdninový kurz Být sama sebou, letos v létě jej v našich prostorách plánujeme v termínu 19. 7. - 23. 7. 2021.

V kurzu se s dívkami zaměřujeme především na témata, která bývají někdy pro rodiče v komunikaci s dospívajícími náročná, jako je

zodpovědný přístup k sexualitě. V průběhu týdne se formou testů, kvízů a her věnujeme otázkám rozvoje osobnosti, vztahů, nechybí však ani trochu odlehčující a nadšeně očekávané téma módy a kosmetiky. V rámci kurzu může dospívající dívka zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit, a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu. Naším přáním a motivací kurzu také je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou např. v komunikaci s rodiči a vrstevníky, právě ve složitém období dospívání.

Pokud by Vás kurz zaujal, ať už pro Vaši dcerku nebo vnučku, můžete se podívat na naše stránky www.cenap.cz a zjistit o kurzu více.

Také, pokud by Vás zajímala jakákoli jiná problematika, které se věnujeme, a se kterou bychom Vám nebo Vaším blízkým mohli pomoci, neváhejte se na nás obrátit. Jsme tu i pro Vás!

Lázničková

JAK POMOCI FARNOSTI V DOBĚ PANDEMIE?

Tuto otázku si jistě klade ne jeden farník. Také my v PULSu jsme hledali nové cesty, jak podpořit farnosti v době omezeného konání bohoslužeb, které s sebou nese i omezení příjmů z kostelních sbírek. Proto v rámci pomoci farnostem nabízíme novou možnost, kterou můžete využít i vy. Za každého donátora, který se přihlásí do konce letošního roku, získá farnost navíc bonus 500 Kč. Staňte se donátory a podpořte svou farnost. Věřím, že využitím této možnosti můžete výrazně pomoci hospodaření vaší farnosti. Přihlásit se můžete na www.donator.cz nebo využít přihlášky z letáčku v kostele.

Zároveň chci poděkovat všem stávajícím donátorům za jejich podporu. I přes obtížnou

situaci, ve které se všichni nacházíme, se velká rodina malých dárců rozrostla na 6 300 donátorů a během prvního čtvrtletí darovala 5 mil. Kč.

Věřím, že společným úsilím se nám podaří nejen překonat všechny obtíže současné doby, ale bude to i další krok na cestě k zajištění života celé naší diecéze.

*S přáním Božího požehnání
Mgr. Pavel Kafka, správce Fondu PULS*

PULS

Fond na podporu kněží a pastorace brněnské diecéze

Pomoc farnosti v době pandemie?

500 Kč navíc pro farnost

za každého donátora, který se registruje v roce 2021.

staň se donátorem
a zákazník přidá PULS

DONÁTOR.CZ

Petrov 5, 601 43 Brno ■ +420 533 033 344 ■
puls@dieceze.cz ■ www.donator.cz

Sledujte nás
na Facebooku

